

SLASTNĚ NEKONEČNÉ OBDOBÍ KLIDU

Fantazii mou, zaplavují obrazy mrtvolné,
utápím se ve vidinách smrti.
Jakmile strašná tma zahalí zemi,
při každém uzkostném zachvějí se pomyslení,
jak chocholy zdobné na pohřebním voze.
Má řeč se hemží hroby.

Jsem stržen do světa přeludů -
smrt na obrovských, černých, zlověstných
křídlech;
noc je nekonečně chladná a širá;
fosforová světla zní agonickým křikem;
přízračná, drtivá a neodbytná je ta představa;
věčnost je hluboká a nepropastná;
věčnost je nesvitná a nepropustná;
hrůza v neurčitých myšlenkách.

Je tma - naprostá tma.
Je nejčernější temnota.

Vesmír se proměnil v nicotu,
tmu a ticho.

Je tma - naprostá tma.
Je nejčernější prázdnota.

Mdlý a šedavý úsvit nového dne.

Malátné snášení tupé bolesti.
Chlad. Neurčitý pocit bytí.
Netečná úzkost. Naprosté bezvědomí.
Stav kdy se o nic nezajímám,
o nic se nesnažím, v nic neprosím,
v nic nedoufám.
Neprobouzím se z obyčejného sna.

Byla tma - naprostá tma.
Byla nejtemnější prázdnota.

Richard Viduna

OD-STÍNY

Se strachem, nedůvěrou
s bolestí.
Lítost a stísněnost.

Dvojsmyslná obrazotvornost - bez kontroly.
Nezájem.
Obrazotvornost trojsmyslů - bez kontroly.
Strach.
Zrůdnost obrazonetvornosti - bez kontroly.

S láskou, důvěrou
s radostí.
Lítost a stísněnost - bez kontroly.

Tak se zabíjejí (lidé).

NEVER BORN AGAIN

Jsem tu v pasti,
v této časové jámě,
sám, mimo dosah,
a všichni co mne znali,
už dostali zprávu, že jsem mrtvý.
Jeden rok? Proč tak dlouho?
Zatraceně moc dlouhá doba.
Musím být opatrnější, méně posedlý sám sebou.
Jestli mám tohle přežít.
Možná.
Jak dlouho? Jak dlouho nežiji?
Padám stále hlouběji,
protože tady není nic
čeho bych se mohl chytit ...
Změna.
Stávám se hadem v ráji.
Zajímavé.
Co mám dělat? Ke které straně se přiklonit?
Ke které se přidat?
Chci vidět jak to skončí.
Nepřestávám.
Nepřestávám, kopat.

MYŠLENKA

Myslí mi létá jak poplašená pták
stín, co ztrácí se a vzápětí
zjeví on se v mysli mé jen tak
střežím si ho, ať mi neuletí.

Myslí si, jak poplašený pták, že létá
já cítím jeho křidel tlak
mrazivý dojem pozdního léta
odezní zvolna toho stínu pak.

PŘEDOBRAZ

*"Ba připadalo mu, že celá ta kniha obsahuje příběh jeho
vlastního života, napsaný dřív, než ten život prožil" -
Oscar Wilde - Obraz Doriana Graye*

Z domu již nevychází,
času většinu tráví v pokoji svém,
hrůzou ze smrti bez sebe,
k životu lhostejný.

Představou, že je stopován, štván
a do sítí lapený, je posedlý.
Zavře oči,
a opět má ten pocit,
že za srdce ho děs popadá.

V obrazotvornosti je něco netvorně logického,
životem skutečným se chaos stává,
a ta obrazotvornost výčitky posílá,
nechť v patách za hříchem kráčí.

Zločin potomstvo nestvůrné plodí,
představivost v noci pomstu vyvolává.
Silné vášně člověka zavraždí
nebo samy zhynou.
V chaosu zlí nejsou trestáni,
v skutečnosti se neodměňují hodní.

HRŮZOU ZASAŽENÁ OBRAZNOST

Rozkošná volnost, ovládá
bezstarostnost štěstí, pocit
vznešené lhostejné radosti.

Dvojí skřek, skřek v záchvatu bolesti
strašný zvuk, skřek člověka
v zápase se smrtí, zvuk ještě strašnější.

Kouzlo je v nejistotě.
Podivuhodné je v mlze vše.

PROBUZENÍ NOVÉHO DNE

V ponuré noci hřmotný zvon
do ticha zaráží klidný tón.
Ve světlém dni tichý sten
do noci klid stín vrhá jen.

V ponuré noci hřmotný tón
do ticha zarazil malý zvon.
Modrého slunce žhavý svit
mlžnému oparu ruku chyt.

V pobledlé temnotě slabý chór
radostně ohlašuje něčí skon.
Možná se ozval bolestný ryk,
když noc zabolel dne dotyk.

MOR

Sváteční oděv zahání mor,
v tom mrtvém městě
bílém od prachu.

Infekce - kvílící vítr
tu míchá karty,
vše zdá se to
až příliš zběsilý hon.

Orgie na hrobech - oči jsou šílené
ve vůni chryzantém,
hřbitovů opuštěných,
zástupy žen.

TEMNÁ NOC

Na domě mezi chrličí,
seděl ďábel s úšklebkem
s posměškem sebejistým,
harfa mu zněla bolestí.

Já bloudil ulicemi,
bezděčně a v zamyšlení
tu zaslechl jsem jeho smích,
snad pláč harfy to byl.

Pláč či smích, sám ďábel neví
jak harfa jeho kostěná
rozezvučí duše padlých,
zaprodaných jeho synů.

Bolestí a utrpením,
posmrtným uzdravením
udeří do harfy své,
harfy kostěné.

Proudy deště, proudy krve
z chrličů se valí,
však hraje dál
on sinfonii svou, až jeden by se bál.

Temná noci,
své stíny rozezvučím
jak rarach harfu svou
na domě mezi chrličí.

UVĚŘIT BLÁZNŮM

To ďábel v nás probouzí dávné hříchy
a oči slzami zalévá,
tak nechme spát ubohé nebožtíky
jimž brána do nebes se zavírá.

Zástup poslů smutných slastí,
jak čas tu kolem procházím,
až najdou pocit božských strastí,
já za ně hranu žalu rozezním.

Slzy v očích kropí hříchy dávné,
sinfonie bolestí a hříchů,
čas bloudí labyrintem báje slavné
jen ne v myslích nebožtíků.

To ďábel v nás probouzí dávné hříchy
a cest je víc než na tisíc,
lehko podlehnout je svodům lživé pýchy,
však uvěřit bláznům to je víc.

To ďábel v nás probouzí dávné hříchy
a oči slzami zalévá,
tak nechme spát bláznů společníky,
jimž brána pekelná se právě otvírá.

PROPAST VĚČNOSTI (Schizophrenika)

Snových přeludů zástup stojí
na pokraji srázu jako přimražení,
zírají do propasti.

Šílené tóny zvuků se slévají na pokraji srázu
s dunivým echem vzdálených kroků, do jednoho
rázu,
zírají do propasti.

Přeludy krouť se a plouží
na pokraji srázu, bizardně ožívají,
zírají do propasti.

Snových přeludů zástup stojí
u paty srázu jako přimražení,
zírají do věčnosti.

Dunivé tóny zvuků se slévají u paty srázu,
s šíleným echem blížících se kroků v jednom rázu,
zírají do věčnosti.

Přeludy plouží se a krouť
u paty srázu rozmarňtě umírají,
zírají do věčnosti.

TAK JSI TO CHTĚL

No tak otevři oči svý
na krku ti nůž držím,
slzu ti z tváře otírám
šátkem hedvábným,
tak nebraň se.

Tahle děvka bez těla
chytla do svých spárů
tvoji duši,
možná jsi chtěl ať to udělá
sám sis ji stvořil
a teď tě dusí.

Smutek nenajdeš ve snu
neuvidíš ho tam kde ho čekáš,
v životě,
se ti všechno obrátí.

SKOK (text písně pro e/Wire)

Náš život byl přistižen,
že si hraje s osudem,
a ten šedej pokoj v něm,
necháme teď za oknem.

Podívej se jak si kráčí
lidé dole ulicí,
a ten barák jak se ztrácí,
vznášíme se v oblacích.

Kráčíme si pěnou bílou,
slunce svítí do očí,
koukáme se dolů škvírou,
až se hlava zatočí.

Kolikrát si přemýšlel,
když jsi koukal z okna ven
a život ti nabízel
abys skončil s osudem?

CHAMTIVEC

Tužkou kroužím
slova na papír,
bělostnou křídou
bortí černý stín.
Všechny ztrácím
něco mi schází
nic už nemám
jen pár lží.

Čím dál, tím víc
čím snáž to mít
ukrást, podraz
s nikým neměnit.
Čím dál, tím víc
jak snáž to vzít
neplať, sebrat
každý z nás touží.

Křídla skládám
už se netrápím
padám ke hvězdám
zem mně zastaví.

UZAVŘENÁ SPOLEČNOST

Hniloba vztahu
a každý dvě minuty
je to svinstvo v tobě
chceš bejt bez tý pýchy.

Ta touha zvrácená
a síla zrcadla,
tak jak stín sám
jsi pouhá náhoda.

Když sténá bolestí
trnitý pocit tě uklízí,
žárovka nad stolem
v dálce se ztrácí.

Ta touha zvrácená
jsou střepy zrcadla,
tak jak stín jsi sám
byla to nehoda.

PROČ LÉTAT?

Žijeme s nadějí
chtít létat jak ptáci,
vystrašení v podzemí
nám budoucnost se ztrácí.

Bezduše bloudit
a na důkaz zkázy,
myšlenkou na porod
diskrétní krásy.

S hlavami v oblacích
vesmírný strop,
ta výška nás zastaví
hned kopeme si hrob.

Důstojnost andělů
však s choutkami ďábla
tak křídla si serveme
zas ohneme si záda.

DR. JEKYLL NEBO PAN HYDE

Moje tělo
už není moje,
moje duše
teď patří tobě.
Moje mysl
se vznáší v hrobě,
moje srdce
teď najdeš v sobě.
Jsem doktor Jekyll
a nebo pan Hyde?

KLÍN JE MLÝN

Proč toužíš po ženě s krásnými vlasy,
chceš se jí snad slíbit na věčné časy?
Proč váhou slov chceš přebíjet činy,
snad si ve vlasech těch, připadáš jiný!

Co nás to táhne k nim, "proč?", stále pátráš,
možná, že pravdou je, že pod ní chátráš.
Chátrou tou nemysli rozdíl jen v klínu,
jenom se podívej, je tam jak v mlýnu.

DIVADLO

Zkrocené osudy,
bezuzdé bolesti.
Na prahu divadla
herci jsou diváky.

Zkroušení slávou,
vzájemnou záští.
Snad stojí to za to,
diváci blázní.

Přehrání zkázy,
bez kouska studu.
Tváře za líčidlem
pláčou jen nudu.

Život je divadlo
špatného scénáře.
S umrtím se nám všem,
snad pokloní tváře.

PIJ JEŽÍŠOVU KREV

Piji ježíšovu krev,
a piji mu ji přímo z žil,
učím se plavat v oceánu,
a učím nevšímat si jeho jména.

Kristus vypadl ze mne,
kazatel daný rukou Boha,
chce abych kouřil svaté duchy,
vlaštovka hříchů muže.

Neviditelný svatí,
sestoupili jak kyselý déšť,
oni jsou jak kapka vína,
či metař jdoucí do nebe.

Otcové píšou,
věčnost - užívat s mečem v ruce,
d'áblův penis,
a peklo přichází ve jménu Boha.

DVOJÍ POHLED

(společně s Michalem Špinkou)

Ta touha na duši
strašně nás zmáhá,
těžké jak předejít
myšlení hada.

Však slunce necítí
jedu je dosti
smrt pak přichází
díků návaznosti.

Budoucnost bez konce
a duše chladná,
s vědomím šilence
nesnáším rána.

Vzbudím se bláhový
a duše strádá,
nikdo ti nepoví
co měla ráda.

Láska je nestálá
však bolestné ráno,
když touha nelidská
mění se v šero.

Slepené pocity
a hrátky s loutkami,
miluju samici
jak měkkýše s houbami.

Duševní pohoda
a játra zničený,
včera si vypadal
snad nejsem zkurvený.

Život nám zatáhl rolety
a slunce usmálo se jenom tak zpět,
nechápu tyhle životy
v nemoci snad zapomenu hned.

SANATORIUM

Havárie hlavy - výpadek proudu a kontroly,
ztrácejí se vzpomínky jak schodiště,
v temných místech zůstal svit,
hraček těch sladce si hrajících.

Probouzí tě světlo stejně tak,
když proráží mi otvor do spánku,
jak bouchání dveřních křídel.
zamčený za mřížemi z legrací.

Zuby, nehty, nikde unik.
A zář slz předstírá, že jsi slepý,
zavřený ve svatyni s polštářovaných zdi
vzdálená bolest míjejících se slov,
myšlenkové pochody se sráží,
do tváře naráží.
Souložíš zatracený..

TOUHY PRCHAVÝ JSOU

Válíš se na linu,
a čumíš ke hvězdám,
touhy jak toulen,
já nikdy nepoznám.

S rukama v klíně,
snažíš se být svatá,
bůh peleší se v Římě,
stejně tak odplata má.

Ten co mi zlomil meč,
mnohem míň trpí,
to co zažiješ ty,
podpíšu krví.

Lednička bez konce,
mé touhy chladí,
nejvíc tě nasere,
když srdce zradí.

KOLEJIŠTĚ

Kráčíš si alejí,
blíská se věř mi,
procházím, kolejím,
a hlava mi třeští.

Při blesku nedýchám,
při hromu větřím,
skočím a přemítám,
proč

NAPOJIT DUHU

Polštář mě ukrývá,
vrací mi sílu,
já marně přemítám,
a hledám víru.

Bloudím jak holaňdan,
a fotky pálím,
piju jak duha,
však smutky spájím.

Nemysli, netrap se,
sám sobě říkám.
Pomysli, potrap se,
a smutky sčítám.

A duha za druhou,
přichází spása,
už nevíš kde hledáš,
není to krása?

ČUBKA

Když lezeš po kolenou,
je to vždy tvou vinou,
lidi se ti smějou,
rty se ti hanbou chvějou.

Jsi duší nemyslíci,
když děláš si to svíci,
kámošky nepřející,
tou touhou nebevící.

Tak
mám toho dost
dělám to pro radost,
jsem sám
a to mě baví
hledám jen holky hravý.

Nohy do praku dáš,
za chtíč se neschováš.
Sama sebe omlouváš,
hlavně, že ho tam máš.

Život tě nakazil,
chybil kdo nezkusil,
však když tě jen políbil,
na mříže narazil.

Lidi řvou "poběhlice",
ty křičíš "chci toho více",
život je jepice,
"nechci bejt slepice".

Tak hledáš kamaráda,
ale i s nim velmi ráda,
to za pár drobnejch zkusíš,
ty se mi fakt nehnušíš.

Lízáš a plazíš se,
zkoušíš sklonit se
avšak ne před hanbou,
skláníš se před kundou.

NEHODA

Zkousím si otevřít
svý další slovo
a mistr výčepní
už ječí "plno!"

Mám ovšem stále dál,
dost toho říci,
z drzostí objednáám
"další sklenici".

Za chvílku už dláždím
hubou silnici
a přelud ve dveřích na mě řve
"nejsou zákazníci!"

Hrdě se posbírám,
a za hodinu,
opouštím místa pád
i svou sklovinu

ANALYZÁTOR LIDSKÉHO ROZHRAŇÍ

Štěstí je slepý,
hloupost na věky,
jenom se rozhlédni,
analyzuješ všem známý vzdechy.

Sklenice přetéká,
plní se zlobou,
trošku se kontroluj,
lidskost ztrácí se dobou.

Rozháníš pocity,
a myslím tím sebe,
skutečnost ve snění,
rozhraníím nebe..

DÁMA S KAMÉLIEMI

Chceš být skvělá žena
dáma s věčnou tváří,
mít dokonalý obličej,
co nádherou jen září.

Stejně nikdy pořádně nevíš,
modlit se či rouhat,
tady brzo pomalu chčípneš,
ta chvíle nebude dlouhá.

Make-up ti už nepomůže,
neutečeš před smrtí,
zmalovat se jako růže,
chemikálie tě jen škrtí.

tolik zvířat chcíplo,
pro pomíjivou krásu,
zmalovaná jako děvka,
to ukáže strom času.

KANIBAL (text písně pro e/Wire)

Tvá duše je černá růže
> a teď jsem sám
nikdo ti už nepomůže
> co z toho mám
přemejšlej kdo za to může
> stále se ptám
jenom tvoje vlastní kůže
> životu unikám

Usrkávám víno z louže
> krev sladkou polykám
srdce bije v rytmu bouře
> zlobou se zalykám
vydechuju mraky kouře
> tvé tělo omývám
čerstvy maso do mě klouže
> ostatky posnídám.

CESTA NOCÍ

Nebe smrti, plné hvězd
můra letí slepotou.
Stíny stromů podél cest
tančí noční temnotou.

A slizký průvan líbe ústa,
kde hlubin touha hledá cíl.
Myšlenka sama tak marná
pomalu roztáčí se jako vír.

[Vítr tichý jemně šeptá,
a zhasí plamen ze sirek.]

Záblesk jiskry v oku,
odráží pohled do duší.

[Kameny podráží tvůj krok,
když po cestě do samoty kráčíš.]

A vítr tichý jemně šeptá,
proč život zhasí netušíš..

NAKAŽENÁ MYSL

Kde v mysli nemocné
bere se ta touha,
vytrhat si vlasy
a kůži rozdrásat si,
až krev ji proudem zabarví?

Proč jehlicí se v oko bodá
a bolest vášní nevidí,
když vůně kůže spálené
se mísí s její slabostí?

Kde v mysli choré
nutkání tak bolestné
svůj triumf slaví,
když panna odevzdá se
až krev ji proudem skrání?

CO TĚ TO PO RÁNU....????

Jsem kostra potažená
žlutou kůží od modřin,
v záhybech vpichů jehel
bojujeme o život.

Své lézy hýčkám si,
jak harlequin svůj bol,
a svoji kapku deště.

Pláč nepřijde
a nebe je tak temné.
Hnisavé puchýře
snad někdy sládnou.
Hodokvas vody ledové.

S radostí strhávám si strupy,
a oddávám se zpěvu se slepicemi.
Kouř z cigaret si líně válím,
na betonovém pohřebišti plném těl.

Mokvá mi mozek snad?
tak co mám ještě chtít?

A ZABÍT TĚ JE MÁLO!

Jak krásná jsi ve stínu křídel havrana,
a bílí kámen zakrývá tvou tvář.
Jen tichý déšť si pláče k sobě,
a slunce bolestí skrývá svou zář.

Si belle es-tu r l'ombre vantail corbeau,
et épurer pierre recouvrement tes joue.
Tout sec silencieux pluie te pleurs au soi,
et soleil peine dissimulation leur étincellement.

Ty usínáš tak noc co noc,
a až dnes sem našel sílu.
Dubový kůl ti v srdce vnořit
neb ztratil jsem již v tebe víru

Tu assoupissement donc toutes les nuits ,
et quand ce jour ici il a trouvé forces,
de chène palis ces dans coeur immerger
ou égarer je suis déjř dans toi créance

Šepot v hlavě tiše lká,
osud jenž jsem si vybral právě teď' zničím,
rád vzdám se ho já s tebou,
avšak do života stále křičím.

Murmure dans tęte doucement gémir,
destin qui je suis te choisir justement destruction,
volontiers rendre son épée le j' avec toi,
toutefois dans existence toujours crier.

(francouzština neprošla kontrolou)

ZLATÁ (text písně - mulpHia)

Podívej se sobě sama do očí
ať vidíš za co stojíš.
Slzy jsou to nejhezčí,
tak proč se jich tak bojíš.

Tvoje duše vyschnula
to všechno přebolí.
Žal si zlobou prohnala
a krev tu zavoní.

Nic už tě nezaskočí
marně skrýváš tvář (zář).
Až při smrtelných křech
smích rozjasní tvou tvář.

Škubeš tělem v agónii
si tak spokojená,
to co ti já nemůžu dát
paní smrt ti dá.

ONDONÍ

Tajně uctíval ji zbožně na oltáři
a své sny chránil si jen na polštáři,
mokrém, slizkém po toužebné slasti.
Však;
její nedostižnost přinášela mu jen bolestné strasti
a vztekem na sebe, pak na jednu dobu
uzavřel do sebe vše – i svoji zlobu.

Čas jak zpomalený film mu dál jen plynul
on necítil nic, snad možná myslel si, že zhynul,
a duše bez těla se procházela ve snách.
Jenže;
stalo se co málem nepostřehl, když blesk ho
zasáhl
jen zčista jasna kolem bylo světlo a on nevěděl co
s ním,
vždyť žil už pro nic, jen pro svůj splín.

Bylo to jak sen, jímž čelo potem vlhčí to v čem
skrýval tvář,
byl to jen sen, jenž promění tmu v zář,
vše co skrýval v myšlenkách a nic víc.
Pak;
on do ní zasel všechnen svůj žal a bol,
a ona usychala tak rychle jak spálený stvol,
hlavu její on v náručí má a životu naposledy
zamává.

SLOVA

Slova.
Ta krutá slova.

Když ústa vysloví je
pak uchem prolétnou,
jak jasná jsou,
a živoucí - však krutá.
Ta slova, před nimiž není úniku
a srdce při nich puká.

Slova.
Snad milá slova.

Slova plamenná,
snad žhoucí doslova,
jenž z tvých očí září.
Či slova vášnivá,
ta zase naše ústa spáří,
beze slova.

Slova.
Nechť si věčnost schová.

Uši mé těmi slovy zavoláš,
bije jak zvon když je vydáváš,
srdce jak slovo,
co hoří slovy touhou,
bez tebe - též slovy
chvíli dlouhou.

Slova.
Jen pouhá slova.

NEJSI SPASITEL (text písně - mulpHia)

Všchno cos měl
byla jen tvoje víra,
koho jsi potkal,
toho jsi neviděl.
Teď na tebe
houf tupých tváří zírá,
plivni na ně
vždyť nejsi spasitel.

Cestu si zvol
a spal za sebou mosty,
to co je strach
rychle jsi zapomněl.
Sloužíš jen sobě
nevítej všechny hosty,
stvolu ve větru
jsi volnost záviděl.

MALÁ MRTVÁ TÁBOROVÁ

Chvěješ se celá,
jsi rozechvělá,
ta chvíle toužená,
tak jsi to nechtěla.
Skrýváš svou kůži,
skrýváš svůj zábor,
za chvíli založí,
v tvém klíně tábor.

Přes den svléká tě očima
celičkou malou,
na noční hlídce dnes,
si tě vezme nahou.
Svádíš ho do tance
kol vítr skučí,
zrcadla opálů
na kládě hučí.

Neboj se nebraš se
staneš se ženou,
šeptá ti a heká,
dáví se pěnou.
Peklo ach peklo,
stíny ty stíny,
odlesky ohňů teď
do hlavy zaráží klíny.

Poryvy větrů
zvrácené splíny,
své ruce zaboří
do zvlhlé hlíny.

Uhlíky rozzáří tvé mrtvé tělo
s uhaslých ohňů pak
mu z dřeva dýmu pach
zahalí únavou zpoceně čelo.

Dýchá a přemítá,
k dalšímu stanu se blíží
skutek co vykonal
hlavu mu netíží.

ZNÁSILNĚNÁ

Ten sráč ji drží
to zvíře s chlívá,
bolest ho dráždí
vzrušení skrývá.

Za to co dělá
sám sebe zhostí,
zákonům vysmívá se,
- vždyť vinny ho zproští.

Slastně se chvěje
útlý krk svírá,
k úlevě spěje
ona se vzpírá.

To co teď získá
mu sprostě stačí,
v orgasmu vříská
úd do ní tlačí.

Vždyť je to normální
sama to chtěla,
on není morální
- ten pach jejího těla.

Bělobou pokryje
schoulené tělo,
povadlé vytáhne
co do ní vjelo.

TANEC SMRTI (text písně - mulpHia)

Světelných paprsků
se chopí,
do rytmu se kroutí
a oči slastně zavírá.

Zářivá podstata ke stropu letí
odlesky očí,
v oblacích
se duše točí.

Byla jenom
ona a já,
ona vlasy a já pot z čela
rukou otírám.

Sluhové moru
kolem nás krouží,
v náručí jejím
umírat toužím.

DUŠE NA PRODEJ (text písně - mulpHia)

Koukni co v sobě máš
ty sračky jsou k tobě vlídný,
nic s tím neuděláš
chcípneš za malou chvíli.
HNED!

Ber si co chceš
a dělej co ti říkaj,
na to nezapomeň
když tě očima svlíkaj.
TEĎ!

Koukni co v sobě máš
já vím, že je s tím sranda,
nic s tím neuděláš
skončíš a to je pravda.
BĚŽ!

Věř čemu chceš
možná, že je to tak lehčí,
duši na prodej dej
bez ní je život stejně hezčí.

Možná, že umíráš
tvý oči jsou náhle kalný,
stále zapomínáš,
že utýct mě je prostě marný.

KRYSAŘ (text písně - mulpHia)

Utopil již mnoho krys,
utopí jich ještě víc,
všichni jdeme za jeho píšťalou.
RATCATCHER

Melodie vábivá
za duši tě popadá,
v hlubinách tě chlad pak rozdrťí.
RATCATCHER

Skáčeš jak kdo píská,
tvoje duše vříská,
ve tvém těle proudí krysí jed.
RATCATCHER

Srdce při tom zabuší
co je cit už netušíš,
vše co dřímá tak hluboko v nás.
SOULCATCHER

Smích na rtech ti náhle zmizí,
dva lidé tak zvláště cizí,
ze sna život a ze života smrt.
DREAMCATCHER

Tvůj čas tu už vypršel,
tak aby jsi zase šel,
o dům dál - davy tě pochopí.
RATCATCHER

Podívej se jim do očí,
ten pohled je zotročí,
jsi jako ďábel s cynickou grimasou.
SOULCATCHER

Všechno co nenávidíš
do temných hlubin zavést musíš,
vždyť jsi krysař, tak si zapískej.
RATCATCHER

OHEŇ VERSUS ŽENA-MAKRELA

Na grilu (45,-) a na kila
tvou tvář oheň zakrývá,
a ta tvoje vagína rybinou tu zahnívá
leká a heká

- smrdutá rybina.

Kaviár v kelímku ruského knížete,
ta slina nevinná

- mlíčí tvá slabina

po chlastu lidskosti, hladina usíná

- hvězdami ožívá

jak zrcadlivá hlubina.

Z ohně teď pod grilem

líně se line a vlně vine

- červená záře

plamenů vlajky a pak v té páře
parník jak sen plující po Sahaře.

Své jikry teď bohužel zdá se
odevzdáš v bolestech porodních
té ohnivě kráse

- palčivé děložní záře

vše je jak z příběhu krásky a žháře.

Od kolen víš

- vždyť sama to víš

všechny srážíš,

svou nevinnost už nezachrániš

ploutvů svou se neoháníš,

vodou už se neopájíš

nohy krásné

nepovolíš, nedovolíš

- nepochopíš

tvá láska, tvá šupina

mrtvá a studená zdá se.

POSLEDNÍ DEN

Nechci jít dál a hodiny na kopci,
jen popravují čas, t r h a j í, hltají.
Už není co hrát.

Vítr se zvedá a trhá listy stromům,
oblakům před výbuchem,
hází je do malé rozbahněné jámy.

Zlaté odlesky úsvitu probouzí ticho.

Na dřevěné víko

d

o

p

a

d

á

- prach

ten popravený čas zastavený v nás.

Břímě je stále těžší a hodiny na kopci
tikají, spěchají, jen popravují nás.

Už není proč tu stát.

Hořící větve se skloní a kmeny padnou.
Zem páchnoucí resorpcí žhavé magmy
se hlasitě rozestoupí a rozezpívá.

Pak nastává ticho a klid.